

[Forsvarsministeren.]

praktiske Grunde, at det ikke alene var af politiske Grunde, saaledes som det ærede Medlem selvfølgelig vil antyde over for os. Hvis man nemlig bliver ved med at indkalde lige mange, altsaa det normale Antal, efter at man i en Aarrække har indkaldt forøget Antal, saa maa man være klar over, at den faktiske Mobiliseringsstyrke i givet Fald kan svulme ganske overordentligt op. Jeg vil antage, at selv Venstre og de Konservative fra 1914 til 1918 har været af den Opfattelse, at det vilde være rimeligt at imødegaa dette, saaledes at man ved en vis Indskrænkning i de kommende Aar, efter at Krigen var sluttet, regulerede Mobiliseringsstyrken til at være saa nogenlunde det, man havde regnet med i den gældende Lovgivning, og som altsaa al Materielanskaffelse og Udrustninger netop er lagt til Rette efter. Gør man ikke det, staaer man pludselig over for en opsvulmet Mobiliseringsstyrke, hvilket vil have Konsekvenser i mange Henseender.

Jeg tror, det er rimeligt at gennemtanke dette, før man beslutter sig til at opretholde et Ændringsforslag eller Indsigelser af den Art, som har været fremhævet her, og jeg vil gerne til Slut om dette Spørgsmaal tilføje, at jeg ganske vist troede, at jeg var helt i Salveten med Hensyn til denne Bestemmelse, naar jeg saa paa, hvad den Regering, som fulgte efter 1920, foretog sig paa dette Omraade. Der findes to Love med Hr. Klaus Berntsens Underskrift, hvor Hr. Klaus Berntsen som Forsvarsminister i 1920 og 1921 bemyndiges til nøjagtig det samme, som Regeringen blev bemyndiget til under Krigen, og han havde endda Bemyndigelse til at gaa ned til Halvdelen af det i Loven fastsatte Antal Mandskab, som aarligt skulde indkaldes. Jeg tror, jeg har givet tilstrækkelig Begrundelse for, at jeg har ment at være paa den rigtige Side saavel i saglig Henseende som med Hensyn til at opnaa den størst mulige Enstemmighed her paa Rigsdagen, naar jeg har fulgt de Linier, som er fulgt i denne Paragraf.

Inden jeg gaar over til andre Enkeltheder, vil jeg gerne sige — det gælder først og fremmest det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft, men ogsaa andre Ordførere —, at jeg tror, det vil være rigtigt for os alle i Øjeblikket ikke at begynde at drage Slutninger af denne midlertidige Lovgivning. Der er ingen af os, der kan vide, hvordan Verden vil arte sig, naar disse ekstraordinære Forhold er til Ende. Det er meget muligt, det former sig helt anderledes, end

det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft gik ud fra, da han fremsatte sine Bemærkninger her, og jeg tror i det hele taget, det vil være det heldigste, at vi ikke allerede nu begynder at diskutere, hvorledes en fremtidig Militærordning, efter at den europæiske Krig engang er sluttet, skal opbygges her i Landet. Jeg tror, det i enhver Henseende er rigtigt, at ingen i dette Øjeblik begynder at drage Slutninger og tage Erfaringer til Indtægt for, hvorledes man skal ordne sig engang ad Aare.

Et Par af Ordførerne har nævnt Ønskeligheden af, at man i den Situation, vi er inde i, gjorde Brug af de frivillige Korps og navnlig det frivillige Luftforsvarskorps, disse Korps, som stadig eksisterer i den Forstand, at der er en hel Del Medlemmer af de paa-gældende Foreninger, der tidligere er blevet uddannet som frivillige. Jeg vil gerne herom sige, at jeg selvfølgelig ikke paa nogen Maade underkender de Bevæggrunde, der ligger bag ved saadanne Ønsker, der er fremsat her i Salen saavel som af Medlemmer af de paa-gældende Organisationer uden for denne Sal, men Forholdet er det, at ud fra vore principielle Synspunkter har vi gennemført en Lovbestemmelse, hvorefter saadanne Organisationer ikke kan bestaa, og jeg mener fortsat, at det er rigtigt at fastholde dette Princip. Imidlertid mener jeg, at heller ikke paa dette Omraade tjener det noget nyttigt Formaale at optage en principiel Diskussion. Vi har ment det rigtigt, ogsaa hvad Luftforsvaret angaar, at skaffe det nødvendige Mandskab paa det sædvanlige Grundlag, altsaa paa den almindelige Værnepligts Grund. Det er det, vi mener Kræfterne bør samles om i Øjeblikket, og jeg tror, vi kan se ganske bort fra en principiel Diskussion.

Naar dette Lovforslag nu antagelig gennemføres med Tilslutning fra Rigsdagens Partier, vil den aktuelle Situation være den, at der i den kommende Tid indkaldes Mandskab i et saadant Omfang, at der simpelt hen ikke bliver noget egentligt Grundlag for at føre nogen principiel Diskussion om Frivillighed eller Ikke-Frivillighed, thi saa bliver der indkaldt, hvad der er at indkalde, saaledes som det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft selv gjorde opmærksom paa, og saa maa det være Opgaven at uddanne det nødvendige Mandskab paa alle de Omraader, hvor Materiellet skal betjenes. Derfor siger jeg: Lad os tage praktisk paa Tingene og lade være med at fordybe os i en principiel Diskussion. Vi er enige om at gennemføre disse Foranstaltninger og de Opgaver, som skal løses, bedst muligt.